

Expulsar Esquerra

Els darrers esdeveniments protagonitzats per Esquerra Republicana de Catalunya em porten a concloure que és inevitable i urgent la seva expulsió del govern de Catalunya. Esquerra s'ha convertit en un obstacle a la consolidació de la República. Els responsables d'aquesta situació són els seus dirigents i alts càrrecs del partit, que han protagonitzat episodis vergonyants i de deslleialtat manifestos, mancats de sentit d'Estat, i que voregen el col·laboracionisme amb els partits del 155, i amb llur estratègia liquidacionista. No ho són pas, vull deixar clar, els centenars de milers de votants d'aquest partit, ni fins i tot tampoc, els milers dels seus militants, tot i que a uns i als altres, els demano que analitzin críticament els comportaments que han tingut lloc darrerament.

Per exemple, i per començar, el del President del Parlament, que ha acabat pactant amb els socialistes, per evitar que quatre diputats del Parlament, entre els quals, el President Puigdemont, puguin exercir el seu dret de vot. Aquest fet és gravíssim i demostra la manca de patriotisme d'un polític pagat d'ell mateix, que s'ha proposat mantenir-se al càrrec al preu que sigui, fins i tot amb l'ajuda d'un partit que ha estat col·laborador necessari per aplicar el 155. La comparativa amb l'actitud de la Presidenta Carme Forcadell, per altra banda, és inevitable i molt negativa per a ell. Si tem ser engarjolat, que faci un pas al costat, i que en vingui un altre. Com per exemple, l'actual vicepresident, en Josep Costa, un home de pedra picada i amb uns coneixements tècnics parlamentaris molt superiors, que evitarien moltes situacions patètiques protagonitzades pels diputats senglers espanyols. És altament significatiu, en aquest sentit, que el President Torrent gaudeix, fins al moment d'escriure aquestes línies, d'una tolerància judicial per part dels magistrats espanyols, que no l'empaperen per molt que faci, cosa que també passa, paradoxalment, amb el neofeixista Pablo Casado, líder del PP.

Per exemple, i per continuar, el de l'actual President del partit, injustament empresonat, però que cada cop és més clara la seva manca de lleialtat envers el President Puigdemont. Ha de quedar molt clar que el senyor Junqueras, no és a la presó per ser President d'ERC, sinó per ser Vicepresident de Catalunya. I la seva actuació des de la presó estant s'està convertint en una deslleialtat continuada a la figura del President de Catalunya, i per extensió a les institucions de Catalunya, perquè no fa més que jugar al joc que els espanyols han decidit que ha de jugar: el d'afeblir la rellevància del President. Ha de quedar clar que Junqueras és un ostatge d'Espanya, i que en conseqüència,

els seus actes poden estar motivats per aquesta situació. I els espanyols han decidit que aposten per aquesta carta, la de Junqueras, per afeblir Puigdemont que des de l'exili estant està aconseguint dia sí i dia també veritables èxits internacionals i posant als peus dels cavalls, la imatge pública d'Espanya. A Junqueras el poden controlar, els espanyols, a Puigdemont, no. En aquest context, els espanyols juguen la carta Junqueras, i ho fan amb tota la mala intenció del món. I la desgràcia, és que l'implicat ha acceptat aquesta estratègia, en comptes de ser lleial al seu President i al poble de Catalunya que va votar massivament en les darreres eleccions en una situació duríssima. I això és un fet imperdonable, que justifica plenament la decisió que proposo.

Altres actituds condemnable, que descriu breument: La demencial foto del vicepresident Aragonès encaixant amb el traïdor Isidre Fainer, que va representar un atac a la dignitat de totes les víctimes de l'1-O i de tots els atacs feixistes dels darrers mesos. La de la consellera Capella, que encara no ha fet res per afavorir l'alliberament dels patriotes empresonats. I, last but not least, les declaracions del conseller Maragall a la BBC, de les quals es desprèn que l'1-O va ser poc més un brindis al sol. Com podem veure, menyspreu i deslleialtat, deslleialtat i menyspreu. Però aquesta gent qui s'han pensat que són?

I no em vingueu ara amb la cançoneta de la unitat. La unitat només és útil si se sap on es va. Per exemple, és bona per guanyar una guerra. Però per anar fent la viu-viu és una enganyifa, una típica estratègia processista de qui dia passa any empeny. I menys encara per intentar fer de CC.OO i de la UGT, protagonistes principals del procés, quan sempre han jugat a la contra. I és que els catalans i les catalanes ja ens hem fet grans i hem perdut la innocència. Unitat per la Independència el més aviat possible, per això sí, però per res més.

Certament, és evident que un govern català amb el suport de només 34 diputats, tindrà una vida parlamentària complicada... com la d'un govern espanyol amb 85 diputats, si fa no fa, oi? I de fet, menys, ja que percentualment és més fort (25% a 24%).

I en tot cas, la presentació d'una moció de censura per enderrocar-lo hauria de comptar amb algun acord entre partits independentistes (ERC o la CUP), amb els del Bloc del 155. Qui el fes quedaria definitivament marcat.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

**El plet català i...
sobretot espanyol**
per Josep Felip

PÀGINA 2

Casa nostra
per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

**Per què m'he adherit a
la Crida**
per Teresa Casals

PÀGINA 4

Quim Forn
per Pilar Altarriba

PÀGINA 5

**La impossible unitat
independentista**
per Albert Aragonès

PÀGINA 6

I més...

**La secció habitual de llibres
a càrrec de Pere Torra**

El plet català i... sobretot espanyol

Al meu modest entendre jurídic, en tot plet hi ha una pregunta nuclear sobre la qual pivota sempre un procés. En el cas que ens ocupa seria: Amb la legislació (internacional i espanyola) vigent, Catalunya té dret a la Independència? La meua resposta és si. És sobre la justificació jurídica i legal de la meua afirmació que versarà el present article.

La fonamentació de l'afirmació es basa en les següents consideracions: La primera són les aportacions i afirmacions que el mateix legislador va formular en el debat constitucional i, en concret, tot i no ser les úniques, però sí les més clarificadores, entenedores i jurídicament impecables; les aportacions fetes a la comissió constitucional del *Congreso de los Diputados* per part dels Srs. Federico Silva Muñoz i Gonzalo Fernández de la Mora argumentant el seu vot negatiu a la constitució perquè defensava, com modestament penso jo, que en la mateixa constitució i en el redactat del seu article segon es podria permetre el dret d'autodeterminació de Catalunya.

El Sr. Federico Silva, a més de franquista de segona formada, va ser un ministre conegut popularment com el "ministro eficacia". Era un jurista de molt prestigi, doctor en dret amb premi extraordinari i per oposició, simultàniament, Advocat de l'Estat i Lletrat al Consell d'Estat, ambdós casos número u de la seva promoció... Estem deixant de banda qualsevol altra consideració, davant d'una autèntica autoritat en el món del dret i sobretot estem davant d'un legislador de la pròpia *Constitución Española*. Silva Muñoz era aleshores el President d'AP (avui PP). Fernández de la Mora, també jerarca franquista i ministre del dictador, era diplomàtic de carrera i llicenciat en filsofia pura i dret amb premi extraordinari.

Per impossibilitat d'incorporar en el present article els discursos dels Srs. Silva i Fdez de la Mora en el plenari del Congrés, adjunto el link d'internet a fi que directament el lector pugui escoltar-los sense cap reinterpretació: <https://www.youtube.com/watch?v=uGvoCnXLDNQ>. En tot cas, de forma resumida però determinant assenyala Silva com a legislador l'any 1978 que:

"Una nación es una comunidad de sentimiento que se manifiesta de modo adecuado en un estado propio, en consecuencia una nación es una comunidad que normalmente tiende a producir un estado propio, en virtud del principio de las nacionalidades toda nación tiene derecho a convertirse en estado, este principio ha

arraigado desde la revolución Francesa... el origen del poder interno reside en la nación". "No pueden existir al mismo tiempo y en el mismo territorio la unidad de la Nación Española y otras nacionalidades, porque esto apunta inexorablemente a que esas naciones tengan sus respectivos estados".

"Que se sepa con claridad y nitidez que la unidad de la Nación Española y la consagración constitucional del término Nacionalidades son incompatibles, o aceptamos la unidad nacional o hemos establecido las bases de una pluralidad que necesariamente abocará a la secesión y a la ruptura de esa unidad".

Fdez de la Mora, identifica sense ambigüitats el concepte de Nacionalitats al de Nació.

La segona; si la solució amb l'Estat Español, el pacte, és impossible per incompareixença del propi Estat, la declaració unilateral s'imposa i l'1-O de 2017 la ciutadania varem aprovar, de forma heroica, que Catalunya sigui una República Independent i que així ho declara el Parlament.

Amb aquest argumentari el plet està plantejat i l'estat parafrasejant Silva Muñoz el té perdut, per això va votar no. Recordem any 1978: *"...o aceptamos la unidad nacional o hemos establecido las bases de una pluralidad que necesariamente abocará a la secesión y a la ruptura de esa unidad..."*.

La incorporació del terme "nacionalidades" a la Constitució és obra dels Srs. Solé Tura i Roca Junyent, el primer perquè com a demòcrata exemplar, tot i no ser independentista, considerava que el dia que la qüestió es plantegés es tenia que poder debatre i resoldre de forma diferent de com s'havia fet fins aleshores i que com exposa el professor Cotarelo, la solució de l'Estat ha estat bombardejar cada cinquanta anys Barcelona.

Argumentava el professor Solé que si la majoria del poble català tornava de forma democràtica i àmplia a fer seva la qüestió de la independència aquesta en base al principi de la consagració constitucional del terme nacionalitats en la Constitució no tenia dubtes seria considerada per l'Estat o en última instància per la comunitat internacional (aquesta afirmació és quasilateral a una pregunta feta per un servidor en una de les múltiples conferències que va fer a Lleida el Sr. Solé, concretament l'any 1983 a propòsit de la expropiació de RUMASA.

A partir dels arguments jurídics breument exposats, en directa relació fonamentada amb l'exercici del principi democràtic que consagra la mateixa constitució, el caràcter

permanentment expansiu dels drets de les persones i dels pobles, el tracte colonial de l'Estat cap a la Nació Catalana, les manifestacions pacífiques i cíviques en tots els actes de suport a la independència, la participació directa de dos milions quatre-cents mil persones en les votacions del 9-N i l'1-O, l'encausament i les sentències del 9-N i sobretot l'aberració jurídica de la instrucció per rebel·lió de nou presos polítics i exiliats als dirigents catalans per complir amb el mandat popular de possibilitar l'exercici del dret a l'autodeterminació i a la República independent catalana.

L'Estat Español no vol acudir a la Cort Internacional de la Haya (tribunal que hauria de resoldre el plet) per no repetir "l'error" de Sèrbia que ho va plantejar sobre Kosovo i va obtenir una decisió contrària on s'indicava que la declaració unilateral no ve emparada de forma directa pel dret internacional, però tampoc seria contrària a aquest i que per tant depenia en última instància de la comunitat que volia exercir-la, en aquest cas Kosovo, en el nostre Catalunya... Segons el meu parer, tard o d'hora el plet Catalunya/Espanya haurà de ser resolt per la Cort.

Les resolucions 1514 i 2625, entre d'altres, de l'ONU, la constitucionalització de las "nacionalidades", el principi democràtic; principi expansiu dels drets de les persones i els pobles, els drets fonamentals de les persones a Catalunya, el dret a resistència de les persones i dels pobles que reconeixen constitucions com l'alemanya o la dels Estats Units, el cas d'Escòcia i el Quebec, la mateixa decisió sobre Kosovo, la negativa de l'Estat a pactar un referèndum, els presos, exiliats i represaliats, el dret penal d'autor... etc. etc. ens legitima en dret a la independència i a la República.

El Sr. Silva Muñoz ja va argumentar de forma brillant a las Cortes Españolas l'any 1978 que la mateixa Constitució Española, introduïa amb el concepte "nacionalidades", el dret de secessió de Catalunya, per això va votar NO a la Constitució, de fet aquest senyor, amb la seva intervenció ja ens va redactar la meitat de la demanda als independentistes a la Cort Internacional de La Haya.

Josep Felip

Casa nostra

Dubto que gaires polítics del nostre país tinguin massa dubtes sobre això: que cal apostar amb fermesa per la millora del nostre Medi Ambient. Potser no ens posarem d'acord en quines prioritats podem establir o en algun detall d'alguna de les accions que es vulguin plantejar, però que cal vetllar pel nostre planeta, tots ho tenim clar.

Crec, també, que els ciutadans, en general, són conscients que el nostre planeta està patint un nou canvi climàtic i que hem d'actuar tots plegats per fer-hi front.

Els científics ens expliquen que, si no fem res, la Terra, en pocs anys, haurà augmentat 2 graus la temperatura. I que, quan això passi, la visió que ara tenim del nostre món haurà canviat molt. Ens expliquen que, si no disminuïm la quantitat de CO2 que emetem a l'atmosfera i si no fem efectiva la transició energètica, el nostres néts o besnéts viuran en un planeta molt diferent a l'actual.

Però també diuen els científics que encara hi ha esperances, no per vèncer el canvi climàtic, sinó per mitigar-lo i per adaptar-nos-hi. Cal, però, que tots nosaltres ens mentalitzem i que compreguem que hem de canviar alguns dels nostres hàbits. I, per exemple, un dels hàbits que tenim més arrelats és agafar el cotxe particular per desplaçar-nos habitualment en tots els nostres desplaçaments.

L'Ajuntament de Vic, com molts d'altres, des de fa anys que ja té incorporats criteris de sostenibilitat ambiental a diferents àmbits de gestió de la ciutat. En aquest sentit, ha anat redactant, aprovant i renovant diferents plans que avancen en aquesta direcció. Tenim el Pla d'acció d'energia sostenible,

el Pla d'acció ambiental (hem acabat d'aprovar-ne la renovació), el pla de millora de la qualitat de l'aire, i aquest any 2018 també hem iniciat la redacció del Pla de Mobilitat Urbana Sostenible.

Per altra banda, l'ajuntament està redactant un nou POUM. Aquest pla treballa per fer una ciutat molt més caminable, tenint en compte criteris de confort per als vianants que, entre altres aspectes, permetrà disminuir la mobilitat en vehicle privat i, per tant, les emissions atmosfèriques. També preveu la dotació d'aparcaments dissuasius, ubicats fora de la zona centre i està a punt d'aprovar el Pla Director de la Bicicleta.

Pel què fa al vehicle elèctric, els primers punts de càrrega es varen instal·lar a l'any 2008 i, des de llavors, s'ha ampliat la xarxa de manera gradual. Actualment, hi ha 3 punts municipals de recàrrega lenta de vehicles elèctrics: la capacitat total dels punts de recàrrega és de 8 vehicles.

I no només apostem per una mobilitat sostenible i

segura, sinó que treballem per incorporar-hi les noves tecnologies, ja que entenem que aquestes permeten oferir nous serveis als usuaris i els faciliten l'accés.

A hores d'ara segurament us deveu estar preguntant què hi fa un article tan generalista enmig de tants bons relats de caire més polític i "patriòtic". Doncs bé, la resposta és que, mentre estem lluitant per la República Catalana, hem de tenir cura de la nostra casa i del seu entorn. No m'agradaria gens que, quan assolim l'estatus d'Estat Independent, ens trobem que hem assolit un país brut, malalt i deixat. Per això us demano que, al mateix temps que lluitem per les nostres llibertats, no ens oblidem d'esforçar-nos a cuidar el nostre entorn, cosa que també, com la nova República, devem als nostres fills, als nostres néts i als nostres besnéts.

Josep Ramon Soldevila

Per què m'he adherit a la Crida

M'he adherit a la Crida perquè representa tot allò que jo crec que necessitem per sortir de l'atzucac on estem i ho he fet amb la mateixa il·lusió amb què fa uns anys em vaig adherir a Reagrupament i, que encara fa molts més anys, em vaig adherir a Nacionalistes d'Esquerra.

Mai no m'he penedit d'haver militat a Nacionalistes d'Esquerra ni a Reagrupament. A un lloc i a l'altre hi he trobat companys i companyes que han esdevingut amics, que no han renunciat als seus principis i que han actuat sempre amb un únic objectiu. Treballar desinteressadament per aconseguir un país lliure.

És trist haver de reconèixer que dedicar-se a la política és una aventura de risc. Sap greu haver de donar la raó a aquells que afirmen. «Hi ha enemics, enemics fortíssims i enemics companys del teu partit polític» Quan has viscut uns quants anys en el món de la política has pogut constatar les maniobres subterrànies, el joc brut, la manca d'ètica d'uns quants que malparlen del líder o d'altres companys... No hi ha il·lusió de país en aquests comportaments. Hi ha molts «egos», molts interessos i, tot plegat, produeix desafecció, molta frustració i ganes de quedar-te a casa.

Són molts conciutadans que senten i expressen

aquests sentiment de frustració perquè no entenen segons quines reaccions de segons quins líders polítics de primera fila o de segona. Jo tampoc no les entenc. Sembla mentida que, en una situació tan difícil com la que està vivint l'independentisme, amb els nostres representants a la presó o a l'exili encara perdem el temps en picabaralles estèrils i incomprensibles. Amb declaracions inoportunes que desconcerten la bona gent. Hem arribat a perdre la majoria parlamentària, aquella que més de dos milions de catalans vam guanyar posant en risc el nostre físic i moltes més coses... Algun dia haurem de parlar de tot això.

Aquest dissabte comencem una nova etapa. Els independentistes tenim la paraula. Si tots aquells que

volem la unitat, perquè la considerem imprescindible si volem arribar a la independència, fem el pas i ens adherim a la Crida, sense esperar res a canvi, al contrari, sabent que hi haurem de dedicar temps i, segurament diners, no ens podran aturar.

Segurament l'independentisme ha comès alguns errors. No cal que ens flagel·lem més. També hem fet alguna cosa bé. Mai com ara la nostra causa ha tingut el ressò que té. Hem obligat l'estat a acceptar que som molts els qui volem ser independents d'un estat que no ens vol tal com som. Hem demostrat dignitat, solidaritat i persistència. Endavant!!

Teresa Casals

Quim Forn

He llegit aquests dies el llibre *Escrits de presó* del nostre exconseller Joaquim Forn. M'ha fet pensar molt, com poden canviar, en pocs dies, les circumstàncies en la nostra vida. Per una banda, ens explica el seu dia a dia, des que el van enviar a Estremera, les seves pors, les seves angoixes i com les va superar o millor assimilar en cada moment, tancat entre quatre parets.

La gent corrent del carrer, pensàvem que a la presó, només hi tancaven els dolents, els delinqüents i les males herbes. Persones que no s'adaptaven a viure en una societat que té unes normes, no robaràs, no mataràs... En aquest llibre, en Quim ens parla de gent inadaptada que han buscat altres camins per viure, que han fet mal a altres persones i que les lleis que tenim ho castiguen. Ara hem comprovat que no és així, que també tanquen homes i dones bons.

Com en Forn, això mateix els hi deu haver passat a la Carme Forcadell, a la Dolors Bassas, com en Junqueras, en Rull, en Romeva, als Jordis i a tots els companys que han estat un dies, uns mesos, engarjolats sense haver comès cap delictes, dones i homes honestos, només per pensar políticament diferent dels seus opressors i complint el mandat que els hi varen fer, el poble de Catalunya.

L'opressió que deuen sentir sense poder anar fora de les

parets de la presó, no poder caminar al seu gust, no veure la família quan vulguin, fora del recinte. Aquesta manca de LLIBERTAT vers la seva persona, la rutina i la pèrdua de temps en l'espai de la seva vida és monstruós. I més quan penses que només la perversitat de jutges i jutgesses, simples lacais, del gran poder polític i econòmic, son capaços d'anihilar bones persones, et fan posar els pels de punta.

Vaig conèixer el Conseller Forn quan era Regidor de l'Ajuntament de Barcelona. Persona honesta i treballadora que ho donava tot per a la ciutat. Va agafar el repte de la Conselleria d'Interior, perquè és sentia capaç de fer la feina que se li demanava i, amb l'afer de les Rambles, ho va demostrar. Amb els Mossos d'Esquadra van fer un gran equip, resolent situacions molt complicades. La gent que estem a fora els encoratgem a resistir, amb cartes, revistes,

llibres, visites i, a fora, castells, dinars, cançons... tot el que calgui perquè no es sentin sols, ni abandonats. I no ho estan, el nostre pensament està amb ells i amb les famílies. Farem tot el que calgui, perquè aquesta situació no s'allargui. Tots els que estan presoners haurien de fer un llibre sobre les seves vivències en aquests moments tant difícils. Alguns porten ja un any i escriu, per a altres, aviat també es complirà. Ja no som el mateix poble, perquè amb la retallada de l'Estatut, vàrem dir prou. La nostra meta és la seva llibertat, però també la independència i la Sobirania de Catalunya, i això no té preu. I, si el té, el pagarem. Mai més voldrem una Autonomia, i guanyarem amb l'escac i mat final.

Pilar Altarriba

La impossible unitat independentista

Tots sabem que de partits independentistes, amb representació parlamentària, només n'hi ha tres actualment: PDECAT, ERC i CUP. Potser també podríem afegir als Demòcrates. Cap d'ells, en els seus estatuts, tenen la transversalitat dels seus militants com a eix, tal com ho tenim a Reagrupament des de la nostra fundació.

Podríem definir, a grans trets que el PDECAT és de centre-dreta, ERC d'esquerres i la CUP d'extrema esquerra. Per tant, unint-los tots tindriem una veritable transversalitat de l'independentisme.

L'any 2015 es va poder fer una candidatura, gairebé unitària entre Convergència i ERC: Junts pel Sí. Reagrupament tenia representativitat amb en Marc Viñolas de número 39 per Barcelona.

A les eleccions de desembre de 2017 es va voler reeditar aquesta candidatura unitària, però ERC, ja no hi va voler

participar. Junts per Catalunya va guanyar ERC, contra tot pronòstic, teòricament, ja que totes les enquestes vaticinaven la victòria d'ERC. El que queda demostrat és que hi ha gent que realment vol la unitat, i altres que només volen guanyar per gestionar l'autonomia, per molt independentistes que diguin que son. Us faig aquest breu resum perquè ara el debat és fer una candidatura independentista per la ciutat de Barcelona. I, tal com ha passat en la candidatura al Parlament, només hi ha un partit, el PDECAT, que s'ha mostrat favorable i obert a negociar-la. ERC ja ha dit que no en formarà part i la CUP igual. El PDECAT és l'únic que ha fet unes primàries. Neus Munté va guanyar a en Carles Agustí. ERC també en va fer, però el candidat Alfred Bosch, gran "amic" de Reagrupament, el van substituir, a dit, per l'Ernest Maragall. També hi ha el moviment liderat per en Jordi Graupera, amb qui

la Junta de Reagrupament es va reunir (perquè nosaltres si som transversals i ens reunim amb qui calgui). Aquesta candidatura d'en Graupera evidentment que és una gran idea, i seria fantàstic que es realitzessin aquestes primàries. Però això no passarà. Senzillament perquè el PDECAT sol no hi entrarà en aquest joc. Si tant PDECAT, ERC i CUP acceptessin aquestes primàries tindriem una autèntica candidatura sobiranista. Barcelona és la capital del país. És molt més senzill fer llistes unitàries als pobles, com Argentona, per exemple, que a la gran ciutat. Faltan uns mesos encara per les eleccions, podem somniar encara en aquesta candidatura, però jo soc molt pessimista de que es produeixi.

Albert Aragonès

Puigdemont proposa Catalunya com el revulsiu democràtic que necessita Europa

Carles Puigdemont, *La crisi catalana. Una oportunitat per a Europa*. Traducció d'Imma Falcó, Barcelona: La Campana, 2018.

En el seu darrer llibre, *La crisi catalana*, el president Carles Puigdemont s'adreça a Europa i, especialment, als ciutadans europeus per desbordar els dirigents europeus que conceben la Unió Europea com un club d'estats de pa sucats amb oli. Aquests mateixos dirigents, que vetllen més pels interessos de l'estatu quo que no pas els de la ciutadania, són els que van mirar cap a un altre costat i van deixar sols els ciutadans de Catalunya davant de la violenta i desmesurada repressió policial espanyola. A més, pel que sembla, alguns van mentir al nostre president sobre les possibilitats reals d'algun acord.

Cal dir que el llibre de Carles Puigdemont no és escrit ben bé per ell mateix, sinó a partir d'una sèrie d'entrevistes amb Olivier Mouton, un periodista belga. La introducció, signada per Puigdemont, defineix la tesi central del llibre: cercar una solució a la revolta catalana (jo prefereixo aquest terme en lloc de crisi) pot esdevenir l'oportunitat per emprendre la reforma, en termes democràtics, que necessita la Unió Europea. Probablement, aquesta tesi serà considerada massa optimista, però té aquell to agosarat, visionari, innovador de què tant està mancada la política, especialment a Europa occidental. Mentre els estaments oficials europeus estan enfascats discutint amb els britànics sobre el Brèxit i brandant el fantasma de la immigració com un drama insuperable, hi ha un líder perseguit per les seves idees polítiques al seu Estat, membre de la UE, que planteja una regeneració democràtica radical d'Europa. En paraules del president Puigdemont "No volem deslligar

el nostre destí del d'Europa; no volem renunciar a posar la revolució catalana, pacífica i pacifista, i la seva radicalitat democràtica, al servei del debat per millorar Europa." No és poca cosa. Algú proposa alguna cosa millor per a Europa?

El llibre revela el seu caràcter oral i es llegeix amb molta facilitat, tot i que és un text curull de propostes i idees. Conté frases carregades de sentit comú com la següent: "Ara com ara Catalunya és l'única comunitat autònoma que es regeix per una llei que no ha estat votada en referèndum per la població." Algunes vegades, hi ha alguna reiteració, que deriva de l'espontaneïtat de la llengua oral, però està ben endreçat en dotze capítols, de dimensió variable i continguts diversos. Posa un èmfasi especial en la tecnologia posada al servei de la democratització: "El desenvolupament dels nous mitjans a través de les noves tecnologies permet que la democràcia triomfi. A Catalunya, si haguéssim depès només dels mitjans tradicionals, el moviment ciutadà dels últims anys no hauria existit."

Així mateix, es tracta d'una obra molt rica en idees d'enfortiment democràtic bottom-up (de baix a dalt); planteja evolucionar del carnet d'identitat a la identitat digital; proposa noves formes de producció i distribució de l'energia deslligades

dels interessos de les gran empreses energètiques protegides per l'Estat espanyol (en els seus consells directius hi van a parar directius del PP i el PSOE, com ara l'expressident Felipe González); suggereix la construcció d'una moneda virtual paritària amb l'euro, transparent i que estalviaria costos d'intermediaris financers; etc.

Paradoxalment, l'enfocament europeu del president Puigdemont engrandeix la perspectiva i n'augmenta l'ambició, però no fa el problema més gros. La seva idea de l'Europa dels ciutadans (no pas dels estats ni tampoc de les regions), amb certa geometria variable segons cada territori i el respecte a unes lleis bàsiques europees, pot ser agosarada, però alhora està impregnada de pragmatisme. Podem atribuir aquestes mateixes característiques a la mediació externa que ell proposa per resoldre el problema en els capítols finals: "Sí, hi podria haver una mediació europea, en aquesta crisi. Seria una oportunitat de fer les coses d'una altra manera, de demostrar quins valors defensa. Nosaltres no demanem que reconegui la independència. Però si la Unió Europea vol anar donant lliçons de moral per tot el món, haurà de començar per casa seva."

Al capdavant, els catalans estem acostumats a fer coses difícilíssimes i hem estat capaços d'organitzar de manera continuada durant 8 anys, les manifestacions massives i pacífiques més nombroses de tot el continent. Crec que el nostre intrèpid president a l'exili mereix alguna atenció, com també la mereixem la gent d'aquest petit territori banyat per les aigües del Mediterrani occidental. No els revelaré les últimes frases del llibre, però els asseguro que, en llegir-les, m'ha vingut pell de gallina. No som davant d'un llibre convencional d'un polític qualsevol, sinó davant d'un interessant recull d'unes intel·ligents reflexions d'un home públic disposat al compromís insubornable amb el seu país i la seva gent.